

Την Τρίτη, 11 Αυγούστου 2020, σε ηλικία 89 ετών, πέθανε ο Ντίνος Χριστιανόπουλος

«Ο θάνατος με αφήνει αδιάφορο, αλλά αν πεθάνω τώρα, θα φύγω ευχαριστημένος γιατί εκείνα που ήταν να γράψω τα έχω γράψει» είπε σε συνέντευξή του.

Μια ακόμη μεγάλη απώλεια του 2020 για τους αποφοίτους του 2^{ου} Γυμνασίου Αρρένων Θεσσαλονίκης

Το 2^ο Λύκειο Θεσσαλονίκης αποχαιρετά και αποτίει φόρο τιμής στον Ντίνο Χριστιανόπουλο, έναν από τους σπουδαιότερους Έλληνες διανοούμενους που προσέφερε πολλά στην πνευματική ζωή της Θεσσαλονίκης και γενικότερα στα ελληνικά γράμματα.

Απόφοιτος του 2^{ου} Γυμνασίου Αρρένων Θεσσαλονίκης του 1949, ο Ντίνος Χριστιανόπουλος, φιλόλογος, σπουδαίος ποιητής, διηγηματογράφος, δοκιμιογράφος, μεταφραστής, ερευνητής, λαογράφος, επιμελητής εκδόσεων (συνιδρυτής της «Διαγωνίου»), βιβλιοκριτικός, συλλέκτης, μελετητής και ερμηνευτής ρεμπέτικων τραγουδιών, είναι ένας θρύλος για την πόλη της Θεσσαλονίκης.

1948. Μαθητική εκδρομή στο Ωραιόκαστρο. Στη μέση της φωτογραφίας, **με την μπάλα**, ο Ντίνος Χριστιανόπουλος (αρχείο Ν. Χριστιανόπουλου). Από το βιβλίο «**ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ 2ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**» του Γιώργου Μουμουζιά, εκδόσεις Αφοί Κυριακίδη

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΑΙΔΕΨΑΝ (1955)

*Εκείνοι που μας παίδεψαν βαραίνουν μέσα μας πιο πολύ
όμως η δική σου τρυφερότητα πόσον καιρό ακόμα θα βαστάξει;
'Ό,τι μας γλύκανε, το ξέπλυνε ο χρόνος κι η συναλλαγή,
εκείνοι που μας χαμογέλασαν βουλιάξαν σε βαθιά πηγάδια
και μείναν μόνο εκείνοι που μας πλήγωσαν,
εκείνοι που αρνήθηκαν να τους υποταχτούμε.
Εκείνοι που μας παίδεψαν βαραίνουν πιο πολύ...*

Ντίνος Χριστιανόπουλος, Ποιήματα, εκδ. Διαγώνιος, Θεσσαλονίκη, 1992

Γεννήθηκε στις 20 Μαρτίου **1931** στη Θεσσαλονίκη σε μια πολύ φτωχή οικογένεια. Το πραγματικό όνομα του λογοτέχνη είναι Κωνσταντίνος Δημητριάδης.

Ο ίδιος διηγήθηκε σε ένα σχολικό περιοδικό ότι “το ’41-’42, ήμασταν απ’ τις πρώτες οικογένειες που χτυπήθηκαν από την Κατοχή. Πεινούσαμε -κάθε τρεις μέρες έτρωγα μισή φέτα ψωμί. Και ήμουν ευτυχής αν ήταν πραγματικό ψωμί, γιατί συνήθως ήταν κιούσπα (ένα φριχτό πράγμα από αλεσμένα χαρούπια που το δίνανε στα γουρούνια). Εννοείται βέβαια ότι, με τέτοιες συνθήκες, κινδύνευα να πεθάνω. Σώθηκα χάρη στα συσσίτια του κατηχητικού”. (Από το κατηχητικό εκδιώχθηκε όταν έβγαλε την πρώτη του ποιητική συλλογή χωρίς να την υποβάλλει για έγκριση).

Και σε συνέντευξή του στο «Βήμα της Κυριακής» (της 3ης Μαΐου 2015) και στον Μάκη Προβατά δήλωνε: «Έζησα μια ζωή διχασμένη, με δύο τρόπους, και αυτό κράτησε για πολλά χρόνια. Ο ένας ήταν να ταυτιστώ εντελώς με την απόλυτη φτώχεια, αφού ο πατέρας μου ήταν μπογιατζής πάμφτωχος ενώ η μητέρα μου δεν δούλευε».

Και στην ερώτηση του δημοσιογράφου: «Εννοείτε ότι ο άλλος τρόπος ήταν το σχολείο, που λειτουργούσε σαν ενός είδους καταφύγιο;» απάντησε:

«Σωστά. Όσο και να σας φανεί παράξενο, διέπρεπα μεταξύ των συμμαθητών μου, ήμουν μια προσωπικότητα. Αυτό το πρόσεξαν αργότερα και οι δάσκαλοι. Θυμάμαι είχα μια δασκάλα η οποία ήρθε στο σπίτι για να ψαρέψει τη μάνα μου. Ρωτούσε «πώς γεννήθηκε;», «πού τον βρήκατε;». Η μάνα μου με πολλή αφέλεια της είπε ότι γεννήθηκα κανονικά και ότι το ζευγάρι ήταν πολύ αγαπημένο. Με αυτό το «έχει κάτι ιδιαίτερο αυτό το παιδί» βουλευτήκαμε όλοι. Χάρηκαν και οι γονείς μου, παρότι μόνο η μάνα μου το καταλάβαινε, ο μπαμπάς μου όχι».

Στην εφηβεία αμφιταλαντευόταν για το εάν θα σπουδάσει θεολογία (πήγαινε στο κατηχητικό και είχε αναφέρει πως είχε επηρεαστεί) ή να σπουδάσει στη Σχολή Καλών Τεχνών. Τελικά αποφάσισε να γίνει φιλόλογος και φοίτησε στο τμήμα Φιλολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (αποφοίτησε το 1954) αλλά δε θέλησε

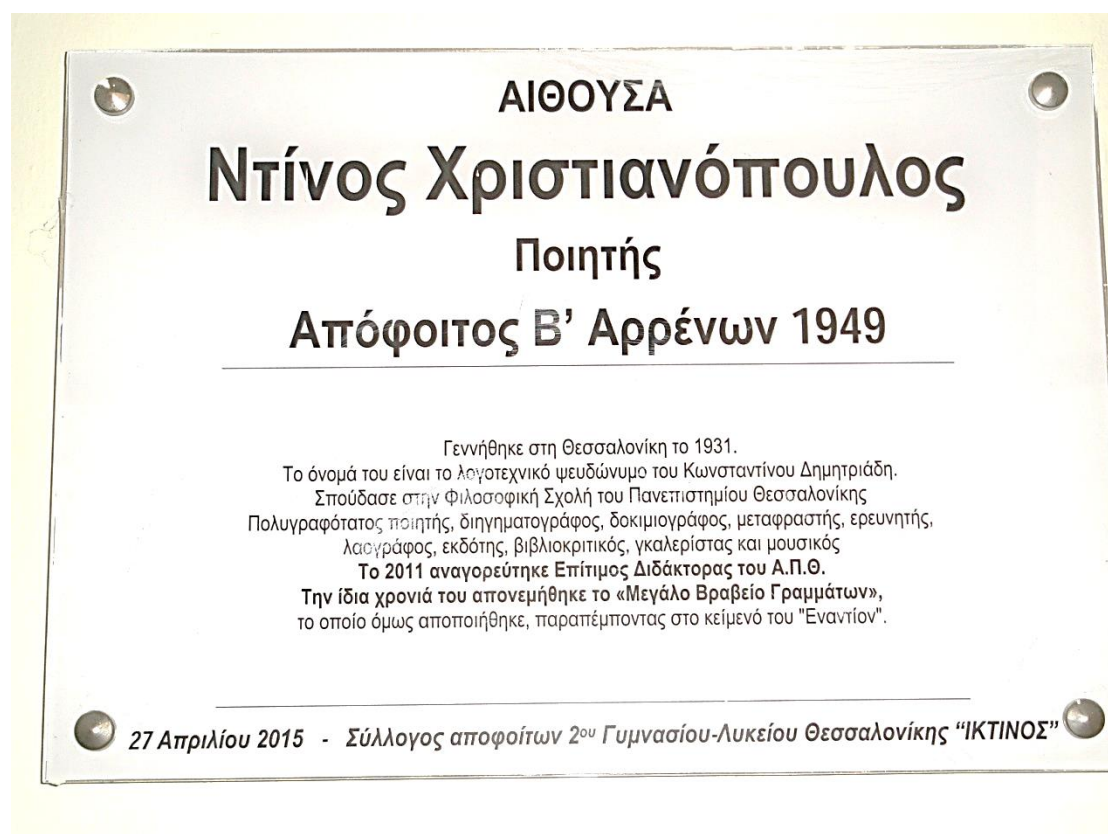

ποτέ να εξασκήσει τη φιλολογία ως επάγγελμα. Εργάστηκε ως βιβλιοθηκάριος στη Δημοτική Βιβλιοθήκη και ύστερα από οκτώμισι χρόνια παραιτήθηκε. Είχε δηλώσει εξάλλου ότι *θεωρεί ... «κατάρρα» το να είναι κάποιος υπάλληλος...*

Άριστος μαθητής στο Δημοτικό, στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο κάθισε στα ίδια θρανία, μαζί με πολλούς άλλους διακεκριμένους αποφοίτους του 2^{ου} Γυμνασίου Αρρένων.

Στις 4 Μαρτίου του 2013, ο σύλλογος αποφοίτων του 2^{ου} Γυμνασίου Αρρένων «ΙΚΤΙΝΟΣ» διοργάνωσε εκδήλωση στο σχολείο προς τιμήν του, με τίτλο «ΑΠΟ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ, ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΘΟΣ (Επιμέλεια και παρουσίαση: Γιώργος Μουμουζιάς, Αφήγηση και απαγγελία: Μαρίνα Αντωνοπούλου και Ερμηνεία μουσικού λόγου: Δημήτρη Νικολούδη)

Στις 27 Απριλίου του 2015 σε μια συγκινητική εκδήλωση τιμής ο ίδιος σύλλογος προχώρησε στην ονοματοδοσία επτά αιθουσών του 2^{ου} Λυκείου με ονόματα διακεκριμένων- αποφοίτων. Ανάμεσά τους και το όνομα Ντίνου Χριστιανόπουλου (αίθουσα διδασκαλίας με τον αριθμό 3 του ισογείου), δίπλα στου Μανόλη Ανδρόνικου, Μ. Καραγάτση, Απόστολου Βακαλόπουλου, Τάκη Βαρβιτσιώτη, Γιώργου Βαφόπουλου, Παναγιώτη Σπύρου και Κώστα Βουτσά (το Θέατρο του σχολείου).

Την Τρίτη 27 Μαρτίου του 2018 και ώρα 13.00 η Διευθύντρια του 2^{ου} ΓΕΛ Θεσσαλονίκης κ. Στέλλα Κυριακάκη μαζί με την φιλόλογο του σχολείου κ. Μαρία Γλαράκη, ύστερα από επιθυμία του συλλόγου διδασκόντων, συνοδευόμενες από τον Πρόεδρο του συλλόγου Αποφοίτων του 2^{ου} Γυμνασίου Αρρένων «ΙΚΤΙΝΟΣ» Γιώργο

Μουμουζιά, επισκέφτηκαν στο σπίτι του τον Ντίνο Χριστιανόπουλο σε ένδειξη ενδιαφέροντος και απόδοσης τιμής σε μία από τις πιο σημαίνουσες προσωπικότητες των σχολείων της Ικτίνου. Και ήταν για εμάς μια αξέχαστη εμπειρία...

Καλό ταξίδι, μεγάλε μας Δάσκαλε, και εκεί, στο αέναο συμπαντικό χωρόχρονο να συνεχίσεις να μοιράζεις απλόχερα το ταλέντο σου και την ψυχή σου...